

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ

Μικρὴ μ' ἀγάπηςες,
 Εἶν' ἀλήθεια . . .
 Ὅταν τὰ στήθεια,
 Κόρη, πόνουῖν,
 Ὅταν γιὰ ἔρωτ' ἀναστενάζουῖν,
 ὦ! τότε διόλου δὲν ἐξετάζουῖν
 Χρόνια καὶ νοῦν.

✱

Τὰ χρόνια, ἀγάπη μου,
 Κατὰ μέρος
 Βάζει ὁ Ἔρωτς
 Ὅταν κτυπᾷ
 Τυφλός, δὲν βλέπει, δὲν ἐξετάζει
 Κεντᾷ . . . τὸ στήθος ἀναστενάζει
 Καὶ ἀγαπᾷ.

✱

Λοιπὸν, μικρὴ μου,
 Ἀγάπα τώρα,
 Φεύγει ἡ ὥρα,
 Φεύγει γοργᾷ,
 Κ' ἔπειτα, φίλη μου, ἀν θελήσης
 Μὲ τὴν καρδιά σου νὰ ἀγαπήσης
 Ὅα εἶν' ἀργά!

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΙΠΠΟΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Τῷ 1768 ἡ φήμη τοῦ Βολταίρου εὐρίσκειτο εἰς τὸ κατακόρυρον αὐτῆς σημεῖον. Οἱ βασιλεῖς τὸν ἐθώπευον, οἱ φιλόσοφοι τὸν ἐθυμιάζον, οἱ ἀνόητοι τὸν ἐλάτρευον, πάντες δ' ἐθαύμαζον αὐτόν. Εἶχε βαρυνθῆ τὰς μετὰ τοῦ ἀββᾶ Δεφονταῖν ἐριδᾶς του καὶ τὴν φιλίαν Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου. Ἡ μαρκησία τοῦ Σατελεῖ εἶχεν ἀποθάνει . . . καὶ ὁ Βολταίρος ἐστενοχωρεῖτο . . . Εὐρίσκειτο ἤδη εἰς τὰ τρία τέταρτα τοῦ βίου αὐτοῦ. Ὁ μέγας συγγραφεὺς, ὁ ὅποιος ἠδύνατο νὰ καθήσῃ πλησίον τῶν βασιλέων, ἐπεθύμησε νὰ ἔχη καὶ αὐτὸς ἴδιον βασίλειον, καὶ ἠγόρασε τὴν ἐπιτολίαν Φέρνευ.

Ἡ ἑπαυλις Φέρνευ κατέστη λοιπὸν, παράνοτα, ἡ ἀληθὴς πρωτεύουσα τῆς Εὐρώπης. Ἡ φιλοσοφία εἶχεν ἤδη ἐκθρονίσῃ τὴν βασιλείαν· οἱ βασιλεῖς ἀνεγνώριζον τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς, ἡ δὲ ἡγεμονία αὐτῆ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βολταίρου ἐλάμβανε τὸν φόρον τῆς ὑποτελείας τῶν πριγκίπων καὶ τῶν ἐστεμμένων κεραλῶν. Τοὺς ἐπισκέπτας ὑπεδέχετο ἡ Κυρία Διονυσίη, ἀδελφὴ τοῦ φιλοσόφου, ἀλλ' ὁ πριγκίψ ἢ μᾶλλον ὁ πατριάρχης τῆς Φέρνευ, καίπερ φιλοξενῶν τοὺς προσερχομένους, δὲν ἐπαρουσιάζετο ὅμως πάντοτε πρὸς αὐτούς. Πολλάκις εὐγενεῖς ἐπισκέ-

πται ήναγκάστησαν ν' απέλθωσι χωρίς οὐδ' αὐτὴν τὴν σκιάν τοῦ φιλοσόφου νὰ ἴδωσιν. Ἰδίως ἐφάνη αὐστηρότατος πρὸς τὸν Ἀγγλον ἱστορικὸν Γίββωνα, πρὸς ὃν ἔτρεπεν ἀκαταμάχητον ἀντιπάθειαν διὰ τοὺς ἐπομένους λόγους.

Ὁ Γίββων ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ φιλαληθέστερος καὶ ὁ μᾶλλον εὐσυνειδήτος ἱστορικός, τὸ δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν πάθις αὐτοῦ ἐγένετο περριμωδές. Ἄπ' ἐναντίας ὁ Βολταίρος δὲν ἦτο αὐστηρὸς τῆς ἀληθείας ὁπλοδός· πολλοὶ μάλιστα τῶν ἐχθρῶν του διατείνονται ὅτι πρῶτος αὐτὸς εἰσήγαγεν ἐν Γαλλίᾳ τὸ σύστημα τοῦ συγγράφειν τὴν ἱστορίαν μετὰ τοῦ μυθιστορηματός. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Αἰῶνος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' εἶχε τότε συγγράψει καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ ἡρωικοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Καρόλου τοῦ ΙΒ'. Ὁ Γίββων παροργισθεὶς διὰ τὴν οἰονεὶ ἐκπρόνευσιν ταύτην τῆς μεγαλοφυΐας ἐδημιούρυσεν ἐν Λονδίῳ κατὰ τοῦ Βολταίρου δηκτικωτάτην διατριβήν, περιελθούσαν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Ὁ Βολταίρος, οὕτινος ἡ φιλολογικὴ φιλοτιμία ἦτο λίαν ἐρεθιστος παροργισθὴ κατὰ τοῦ Ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ καὶ ὤμοσεν αἰώνιον πρὸς αὐτὸν μῖτος. . . Τυχῆως δὲ παρυσιάσθη εὐκαιρία νὰ τιμωρήσῃ τὸν Γίββωνα καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ.

Ἐπειδὴ, ὡς προείπομεν, ἡ αὐλὴ τοῦ Φέρνεϋ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν διετέλει ἐν ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ λιμπρότητι, ὁ Γίββων, διατριβῶν τότε ἐν Ἑλβετίας ὅπως συλλέξῃ ὕλην πρὸς συγγραφήν τῆς Ἑλβετικῆς δημοκρατίας, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν βασιλέα τῆς γαλλικῆς φιλοσοφίας Ἄλλως δ' εἶχον παρέλθει ἔτη τινὰ ἀπὸ τοῦ σκανδάλου τῆς ἐναντίου τοῦ Βολταίρου διατριβῆς αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο ἔγραψεν ἐκ Γενεύης πρὸς τὸν Βολταίρον ζήτησιν τὴν ἄδειαν νὰ παρυσιασθῇ πρὸς αὐτόν. Ὁ Βολταίρος ἦτο μνησικακός, δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὸν Ἀγγλον λιβελλογράφον, καὶ ἐπομένως ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀρνητικὴ. Ὁ Γίββων περιέμενε τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἀλλ' ὡς ἀληθῆς Ἀγγλος ἐπέμενε νὰ τύχῃ τοῦ ποθουμένου καὶ οὐδὲν ἔθεώρησεν ἑαυτὸν ἠττηθέντα. Περῆλθον ἑβδομάδες τινές. . . Νέκ τοῦ Γίββωνος περὶ κλησις καὶ νέκ τοῦ Βολταίρου ἀρνησις. Τὰ προτιμώματα καθιστώσι γενναϊότερος τὰς μεγάλας ψυχάς, ὁ δὲ Γίββων ὠραίσθη ὅτι θὰ ἔβλεπε τὸν Βολταίρον. Ἀλλὰ μετέβλεπε τυχτικὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐναυάγηται αἱ διαπραγματεύσεις, ἀπεφάσισε νὰ προτρέξῃ εἰς τὴν βίαν ἢ τὸν δῖλον. Κατέρυγεν ὅθεν εἰς τὸ τελευταῖον.

Πρῶτον τινὰ ὁ Γίββων πληρώσας τὰ θυλάκια αὐτοῦ μετὰ γυνέκας, λαμβάνει τὴν ὁδοπορικὴν

ράβδον του καὶ διευθύνεται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Βολταίρου, ἀπέχουσαν ὀλίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Γενεύης. Ὁ Γίββων εὐρίσκειται ἤδη πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐπαύλεως, καὶ σέπτεται περὶ τοῦ πρακτέου. Σημειωτέον ὅτι ὁ Γίββων ἦτο δυσειδέστατος· εἶχε κεφαλὴν πελωρίαν, δασεῖαν ἐρυθρὰν κόμην, πλατυτάτους ὤμους, ὑποπύρρους καὶ ἐξαστράπτοντας ὀφθαλμούς, πυκνοτάτας ὄφρυς, ρίνα ὑπέρυθρον καὶ τερατωδῶς ἀνοικτήν, χεῖλη ἰσχυρά, πύγωνα συμμετρικῶς τετραγώνον καὶ φαβορίτας κιτρινοχρούας.

Ὁ Γίββων κρούει, λοιπόν, τὸν κώδωνα τῆς αὐλοθήρας, ὁ θυρωρὸς σπείθει, ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' ἀναγνωρίζει τὸν Γίββωνα, οὕτινος ὁ Βολταίρος εἶχε δώσει τὰ χαρακτηριστικὰ, ὅταν ἔλαβε τὴν πρώτην ἐκ Γενεύης ἐπιστολὴν αὐτοῦ. Πάντες οἱ ὑπηρεταὶ τῆς ἐπαύλεως εἶχον λάβει γινώσιν τῶν χαρακτηριστικῶν τούτων, ἡ δὲ διαταγὴ ἦτο αὐστηρὰ. Ἀδύνητον ἐπομένως ὁ Ἀγγλος νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ. Καθ' ὃν χρόνον ὁ θυρωρὸς κοινοποιεῖ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ ἐξετάζει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ξένου, οὗτος λαμβάνει εἰς χεῖρας του ἄρκετὰς γυνέκας καὶ τὰς δεικνύει φιλικῶς πρὸς τὸν θυρωρὸν. Ὁ Γίββων καὶ τὴν φωνὴν ταύτην θὰ θριαμβεύσῃ· ὁ χρυσὸς ἐκλόνησε τὸν πιστὸν ὑπηρετήν, ἡ δὲ θύρα ἠνεόχθη μυστηριωδῶς. Ὁ Γίββων εἰσῆλθεν. . . ἀλλ' ἡ νίκη αὐτοῦ δὲν περιωρίσθη μέχρι τοῦ σημείου τούτου· τὸ πρῶτον βῆμα ἐγένετο, ἴσως τὸ ἥττον δυσχερές, ἤδη δὲ πρόκειται ν' ἀναπτύξῃ ἀληθῆ γενναϊότητα.

Ὁ θυρωρὸς, ὑποχωρῶν εἰς τὴν δωροδοκίαν τοῦ Ἀγγλοῦ, δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγγυηθῇ καὶ τὴν μετὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ συνέντευξιν. Εἰσήγαγε τὸν Γίββωνα εἰς τὸ θυρωρεῖον εἰς τούτον δ' ἀνεκτεῖτο ἤδη νὰ ἐξεύρῃ τρόπον ὅπως ἀφίχθῃ μέχρι τοῦ Βολταίρου. Μάτην ὁ Ἀγγλος συμβουλεύεται τὴν ἐρευρετικὴν φαντασίαν του, οὐδὲν ἐρρῶνται. Ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ ἐξέλθῃ τῆς θέσεως ταύτης ἥτις καθίσταται κρίσιμος· ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ;

Ζητεῖ τέλος παρὰ τοῦ θυρωροῦ λεπτομερείας τινὰς περὶ τῶν ἔξεων τοῦ Βολταίρου, προσηλθὶς ὅτι, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ τὸν ἴδῃ, ἐπιθυμεῖ τοῦλάχιστον νὰ πληροπορηθῇ τὰ κατ' αὐτόν. Οἱ θυρωροὶ εἰσι συνήθως φλύαροι, ὁ δὲ τοῦ Φέρνεϋ οὐδὲν ἔθεώρησε κατὰ τούτου τῶν συνδηλώσεων αὐτοῦ. . . Ἰδοὺ λοιπὸν αὐτὸς ἐν τῷ στοιχείῳ του. . . Διηγῆται ἐπομένως ἐν λεπτομερείᾳ πᾶν ὅ,τι γινώσκει περὶ τῶν ἔξεων τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν γινώσκει κατὰ ποῖον ὄρον ὁ Βολταίρος κατακλίνεται, κατὰ ποῖον ὄρον ἐξυπνᾷ, πότε πίνει, πότε τρώγει,

πότε ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Διονυσίας κτλ. κτλ. Κατὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην τὸ πρόσωπον τοῦ Γίββωνος φαιδρύνεται μικρὸν κατὰ μικρὸν, εἶτα δὲ, ὅταν τὰ πάντα ἐρρήθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηκόντισαν ἀτραπὴν χαρᾶς. . . Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ χορηγηθεισῶν λεπτομερειῶν ὁ Γίββων ἐσημείωσε μίαν μόνην. Πάντες οἱ μεγαλοφυεῖς ἔχουσι παραδόξους ἀδυναμίας, εἰς ἃς θυσιάζουσι πολλάκις τὰ προσφιλέστερα αὐτῶν συμφέροτα. Ὁ Βολταίρος ἔχει τὴν ἰδικὴν του ἐπιμέλειαν ὁ Γίββων θὰ ἴδῃ τὸν Βολταίρον, οὐ τινος ὁ Ἀγγλος ἐπληροπορήθη τὸ πρῶτον μέρος. Ἰδοὺ δὲ αὐτό:

Ὁ Βολταίρος ἔχει μικρὸν ἀγγλικὸν ἵππον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἔμμανῶς. Μόνος αὐτὸς ἔχει τὸ προνόμιον νὰ τὸν περιποιῆται, νὰ τῷ δίδῃ τὴν τροφὴν του, νὰ τῷ δίδῃ νὰ πίνῃ ἐντὸς ἀργυρᾶς λακκιῆς, ἢν ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο κατεσκεύασε παρὰ τινι χρυσοκόμῳ τοῦ Φέρνεϋ. Ἄν, δυστυχῶς, θνητὸς τις ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ μόνον τὸ ἄκρον τῆς χαίτης του, ὁ φιλόσοφος τοσοῦτον θὰ ὠργίζετο ὥστε ἡ κυρία Διονυσία ἐφ' ὀλόκληρον ἑβδομάδα θὰ ἠσθάνετο τὰς συνεπείας τῆς ὀργῆς του. Ἀλλὰ δι' ὁποῖον σπανίων προτερημάτων ὁ μικρὸς ἵππος εἶχε προσελύσει τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου του! Πόσον εὐγενῶς ἀνύψου τὴν ὠραίαν ἀγγλικὴν κεφαλὴν του, καὶ μεθ' ὁποίας σοβαρότητος ἐταπεινῶν τὰ ὦτα, ἐμείκνε τὸν τράχηλον, καὶ προσήλου τοὺς ὠρκοὺς στρογγύλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ τεμαχίου τῆς ζακχάρως, τὸ ὁποῖον ὁ Βολταίρος τῷ προσέφερεν ἐντὸς τῆς παλάμης! Πόσον λιμπρόν καὶ λεινὸν ἦτο τὸ βαθύ ἐρυθρὸν τρίχωμα αὐτοῦ! Ἦτο τέλος, τέλειος ἵππος, στηρζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ κυρίου του, καὶ βαδίζων μεθ' ὑπομονῆς ὀπισθεν αὐτοῦ ἐπὶ δεκαπέντε λεπτά ὅπως τῷ προσφέρει τεμάχιον διπύρου.

Ὁ Βολταίρος λοιπὸν, ἠγάπη ἔμμανῶς τὸν ἵππον του, καὶ ἠθέλε ν' ἀγαπάται ὑπ' αὐτοῦ μόνος αὐτός. Τούτουθεν ἡ αὐστηρὰ διαταγὴ ὅπως οὐδεὶς τολμήτῃ νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ἀλλ' ὁ φιλόσοφος δὲν εἶχε λάβει ὑπ' ὄψει τὸν χρυσὸν τοῦ Γίββωνος. Ἀνεμριβίλως σοβαρὰ σκέψεις κατέπειταν τὸν ἤδη προδότην ὑπηρετήν νὰ παρακοῦσῃ τὸ δεύτερον εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του· θ' ἀνελάμβανε βραεῖαν εὐθύνην, ἀλλ' αἱ ἀγγλικαὶ γυνέκαι ἀπήνηταν εἰς ἄπεινα τὰ ἐπιχειρήματα τῆς συνειδήσεώς του, καὶ μέλλει νὰ υπογραφῇ ἡ συνθήκη, ἥτις θὰ παρεδώτῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Βολταίρου εἰς τὰ βλέμματα τοῦ Γίββωνος. Ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ τοῦ Ἀγγλοῦ ὁ θυρωρὸς θὰ λύτῃ τὸν ἵππον τοῦ Βολταίρου καὶ θὰ φέρῃ αὐτὸν ὑπὸ τὴν μεγάλην δειροστοιχίαν

τοῦ κήπου, καταλείπων τῷ Γίββωνι τὴν φροντίδα νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν παρακοῦν ταύτην, ὡς ἐννοεῖ.

Ὅτε ὁ Γίββων ἀφίκετο εἰς Φέρνεϋ τὰ παρὰ θυροφυλλὰ ἦσαν εἰσέτι ἐρρητικῶς κεκλεισμένα τὰ πάντα δ' ἐφάνοντο εὐνοοῦντα τὴν παράτολμον ταύτην ἐπιχειρήσιν. Οὐδεὶς ὑπῆρχε φόβος ὅπως ἀδιάκριτος μορτὺς ἀποκαλύψῃ τὴν συνωμοσίαν τοῦ Γίββωνος. Ἀφοῦ ἐγένετο ἡ συμφωνία καὶ ἐπληρώθησαν τὰ χρήματα, ὁ Ἀγγλος ἐκρύφθη ὀπισθεν μεγάλου δένδρου, ὁ δὲ θυρωρὸς, μεταβάς κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σταῦλον, ἔλυσε τὸν ἵππον καὶ ἐπάτη εἰς φυγὴν. Ὁ πρωτόνοσ ἀπὸ καὶ ἡ ἀπροσδόκητος ἐλευθερία ἐπενεργούσι ταυτοχρόνως ἐπὶ τοῦ ζωροῦ διοργανισμοῦ τοῦ ἵππου, ὅστις ὁρμᾷ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου σκιρτᾷ, χρεμετίζει, καὶ πλῆττει τὴν ἄμμον διὰ τοῦ ποδός.

Πάραυτα, ἐν παρὰ θυρον ἀνοίγεται παταγωδῶς καὶ ἐπ' αὐτοῦ παρουσιάζεται ὁ Βολταίρος ὑπὸ μεγίστης κατεχόμενος ὀργῆς. . . Φράσεις ἡμιτελεῖς ἐξέρχονται τοῦ στόματός του, ὕβριζει τοὺς ὑπηρετάς του, τοὺς στέλλει ὅλους εἰς τὸν διάβολον, καὶ ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τοὺς διώξῃ. Πρὸς τὰς κραυγὰς του οἱ ὑπηρεταὶ τρέχουσι καὶ θέλουσι νὰ σταματήσωσι τὸν ἵππον, ἀλλ' ὁ Βολταίρος ἀπαγορεύει πρὸς αὐτοὺς νὰ ποιήσωσιν ἐν βῆμα καὶ ἰδίως νὰ φέρωσι τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἵππου. . . Θὰ καταβῇ ὁ ἴδιος νὰ δολιχθῇ τὸ ζῶον εἰς τὸν σταῦλον καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ καταπραύνη διὰ τῶν πατρικῶν αὐτοῦ θωπειῶν τὴν ὀρμὴν ἥτις δύναται νὰ τὸν βλάψῃ.

Πραγματικῶς, ὁ Βολταίρος καταβίβει εἰς τὸν κήπον καὶ παρακολουθεῖ τὸν ἵππον προσηλθὸν αὐτὸν διὰ τοῦ ὀνόματός του νὰ μεταβῇ εἰς τὸν σταῦλον. Ἐν τούτοις ὁ Γίββων κρυπτόμενος ὀπισθεν τοῦ δένδρου παρατηρεῖ ἐν ἀνέσει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἐνριάδος, ὁ ἀθάνατος τραγωδός, ὁ ἡγεμὼν τῆς φιλοσοφίας ἐφόρει μακρὰν κατοικίδιον ἐσθῆτα καὶ μεγάλην περρούαν, ἥς ὑπερέκειτο κατὰ τρόπον γελοῖον νυκτικὸς σκοῦρος τὸν ὁποῖον ἡ κυρία Διονυσία ἐρρῶντισε νὰ στολίσῃ τὴν προτερσίαν μετὰ πλατεῖαν κιτρινήν ταινίαν. Ὁ Βολταίρος ἐξακολουθεῖ τρέχων κατόπιν τοῦ ἵππου αὐτοῦ, καὶ φθάνει μετ' ὀλίγον ἀπέναντι τοῦ δένδρου ὀπισθεν τοῦ ὁποῖου ὁ Γίββων παρεστῆρει αὐτόν. Αἰφνης ὁ Ἀγγλος ἀπομακρύνεται τοῦ κορμοῦ, προχωρεῖ μετὰ βῆμα σταθερὸν πρὸς συνάντησιν τοῦ Βολταίρου, καὶ μετὰ ἀγγλικῶ φλέγματος λέγει τὸ ὄνομά του προσθεὶς ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ εὐχαριστημένως εἰς τὴν πατρίδα του ἀφοῦ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸν μέγαν ἄνδρα.

Ὁ Βολταίρος, ἐκπλαγείς ἐκ τῆς δυστορήσεως

του "Αγγλου και του τολμηρου αυτου διχθη-
ματος, θορυβειται, λησμονει τον ιππον του και
φευγει τρεχων χωρις ν' απευθυνη λεξιν προς
τον προδοτην Γιββωνα.

Παρηλθον λεπτα τινα· ο "Αγγλος υπερηφρα-
νος εκ του θριαμβου αυτου δεν εξηλεν ετι του
κηπου· ως νικητης λαμβανει την ευχαριστησιν
να πικρατηρη το παιδιον της μαχης, το οποιον
δ εχθρος τω ειχεν εγκαταλειψη. "Εν τούτοις
ητοιμαζετο να επανελθη εις Γενουην, ατε πλη-
σιαζει αυτον υπηρέτης εν μεγαλη στολη, προσ-
κλινει ενωπιον του, και ζητει συγγνωμην δια
το παραδοξον των λογων τους οποιους θα δια-
ειδάσθ αυτω, αλλ' επειδη ο κυριος του ατετα-
ξεν οφειλει να υπακουση. "Ο Γιββων, περιεργος
να πληροφορηθη περι τίνος προκειται, παρακαλει
τον υπηρέτην να εξηγηθη ταχεως.

— "Ο κυριος μου με στέλλει παρα τω κ.
Γιββωνι, ειπε τότε ο υπηρέτης, να του ζητήσω
δώδεκα γκινέας ως πληρωμην διστι ειδη το
μεγα ζων.

— Λάβε, φίλε μου, εικοσιτέσσαρες, απαντα
παρκυτα ο αγγλος, και ειπε προς τον κυριον
σου οτι επλήρωσα δια να τον ιδω ακήμη μιαν
φοράν· περιμένω την επιστροφήν σου.

"Ο υπηρέτης επανηλθε και παλιν παρα τω
Γιββωνι, αλλα την φοράν ταυτην οπως τον
προσκαλεση εκ μερους του Βολταίρου να δια-
τριψη την ημέραν του εν Φέρνευ και να ευχα-
στηθη να γευματίση αυτόσε. "Ο Γιββων νύχα-
ριστήθη δια το ευχάριστον αποτελεσμα της ευ-
φυλογίας του, απεδέξατο την πρόσκλησιν, και
ητοιμάσθη να διέλθ η ευχαριστους στιγμάς εν
τω μέσω της Βολταιρικης αυλης, παρ' αυτω
τω Βολταίρω. Πλην φυ! αν ο φιλόσοφος δεν
εξελαθεν ως σπουδαιον τον αστεισμον του "Αγ-
γλου, ο προσβληθεις συγγραφεύς, ο μνησικκος
ιστορικός δεν ηθέλησε να ικανοποιηση καθ' ολο-
κληρίαν τον ανταγωνιστήν του. Δεν επαρουσιά-
σθη λοιπόν καθ' όλην την ημέραν, και ουδ' εκά-
θησεν εις το φαγητόν.

Ουχ ηττον ο Γιββων, όταν επέστη η ώρα να
καθήσθ επί της τραπέζης, εφραγε και ειπε δια
τέσσαρες, υπήρξεν ευθυμότατος, μετά δε το
τέλος του γεύματος ξεσχίσας εν φύλλον από
του σημειωματαρίου αυτου εγραψε δια μολυβδο-
κονδυλου τας επομένους γραμμάς, ως απέστειλε
προς τον ξενίσαντα αυτόν: «"Ο κ. Βολταίρος
δμοιάζει τον Θεόν των Χριστιανών· αφίνει να
ατρώγωσι και να πίνωσιν αυτόν, αλλα δεν αφί-
νει να τον βλέπωσι.» Και λαβών την οδοιπο-
ρικην ράβδον του επανηλθεν εις Γενουην, οπόθεν
διηυθύνθη εις Λονδίνον.

* * *

ΑΤΑΚΤΑ

"Εν τω κικουροδικείω.

"Ο Πρόεδρος: Κατηγορείται οτι εφόνευ-
σας την σύζυγόν σου· διατι κατηγορούμενε;
— Διότι δεν ηδυνάμην να ζήτω πλέον
μαζί της.

— "Επρεπε να την χωρίσης.
— Δεν ημπορούσα, διότι ειχον δοκιση να
μη την εγκαταλείψω παρα όταν απ'θανη.

... "Ωστε, φρονεις, οτι ολοι οι ανδρες δερ-
νουν τας γυναικάς των; Λοιπόν εγω σου δοκι-
ζομαι οτι ουδέποτε εσεκέρθη να δειρω την δι-
κή μου.

— Είναι, λοιπόν, αγγελος;
— "Οχι, αλλ' είναι δυνατώτερη μου.

"Η κυρία ωργισμένη προς τον υπηρέτην της:
— Δεν σου ειπα να μη μπαίνης εις το δω-
μάτιόν μου αν δεν κτυπήσης την πόρτα;

— "Ησύχασε, κυρία· ενύπταξα πρώτα από
την κλειδαρότρυπα, και αφού ειδα πως ησα-
στε ντυμένη, τότε ανοίξα.

"Ο τραπέζιτης κ. Σ. βλέπων εισερχόμενον εις
το γραφείον του αγνωστόν τινα νέον.

— Τι άγαπάτε, κύριε;
— Την κόρην σας.

"Ατακτος

ΜΟΥΣΙΚΗ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

("Εκ των παρασκηνίων)
Δειλά, δειλά, χωρις τα συνειθισμένα μεγα-
λόσχημα προειδοποιητήρια προγράμματα, χω-
ρις μεγάλας ρεκλάμας εις τας εφημερίδας,
χωρις σχεδόν ουδ' αυτοι οι υπό του θεατρικού
κύκλου τζαμπατζήδες λεγόμενοι, να το κα-
λογωνρίζουν, ηρχισαν τας παραστάσεις των οι
δύο εκ των τριών ενταυθα "Ελλ. θιάσων. "Ο
μην εν τω νέω επί της οδου Σταδίου **Θεάτρω**
του κ. Τσόχα, πολυκέφαλος αλλα και
πολύπους με την κόμπησαν Σάρραν, ο δε
μονοκέφαλος ουτος, εν τω **Παραδεισώ** με
την Φρου-Φρου.

"Από τινος, η μάλλον δια να ημεθα ακριβέ-
στεροι, από πέρυσι, παρετηρήθη εν τω θεατρικώ
κόσμω ανατροπή των ισχυόντων καθημερινών...

προγραμμάτων. Μέχρι της εποχής εκείνης, αστέ-
ρες, εν τοις προγράμμασιν ιδίως, ησαν οι Πει-
ραταί, οι Στραγγαλισταί, οι Λησταί και πολ-
λοι άλλοι εις ταί, ο υιός της νυκτός, ο Ταρ-
τούρος, ο Σεβέρος Τορέλης, ο "Αμλέτος, ο...
ο... ο... πάντα γένους καθρου άρτενικού,
ηλιοι δε μεσουρανούντες τα βωδεβίλλια. "Από
πέρυσι, όμως ηλθον εις φως πλείστα κεκοινα-
μένα, δια να μη ειπω τεθαμμένα, κλαια δρά-
ματα, γένους καθρου θηλυκού, υπό άλλην η
την προτέραν, όμως, μορφήν, και πολλά νέα
όμοιου γένους.

Της ανατροπής ταύτης ποιων το ατιον βε-
βαίως δεν αγνοείτε, διότι οσαν αδιάφοροι και αν-
ησθη, θα εβλέπετε το παρελθον θέρος, εις τα
κεντρικώτερα μέρη, ανηρημένα προγράμματα
με την Μηδειαν, Γαλάτειαν, Κυρίαν με τας κα-
μελίαν, Μερόπην, "Αδριανήν Λεκουβέρου, την...
την... την... Τόσον δ' ακατάχτητον ητο
το ρεύμα προς τα γυναικεία ονόματα, ώστε, ο
και το αποτροπαιότερον των επηγγελμάτων
έχων, δήμιος της ενετίας, δια να γίνη πα-
ραστάσιμος, ηναγκάσθη να συμμορωθη και αυ-
τός με τον συρμόν, να φορέση γυναικεία ενδυ-
ματα και να παρουσιασθη με το όνομα... Θεο-
δώρα. Την ανατροπήν ταυτην εκαμεν η κ. Πα-
ρασκευοπούλου, υπομολογούντος του θιασάρχου
της κ. Κατοπούλη, ούτινος η απομάχρυνσις εκ
του θιάσου τούτου είναι δυσαναπλήρωτος λίαν,
ως καλώς προχθις τούτο αντελήφθημεν, δι' ο
και προτρέπομεν και τον μεν και την δε, οπως,
παραβλέποντες πάσαν άλλην ιδιοτροπίαν η μι-
κροφιλοτιμίαν, εάν τοιαύτη υπάρχη, εξεκολου-
θήσωσι συνεργαζόμενοι προς τε το καλόν και
τέλειον.

Κρίσεις επί της πρώτης παραστάσεως απο-
φεύγομεν να κάμωμεν δια πολλούς λόγους· δεν
δυνάμεθα όμως να μη συγχαρώμεν από καρ-
διάς και μεθ' άλλης της ειλικρινείας την κ. Πα-
ρασκευοπούλου ην το πρώτον ηδη ως Φρου Φρου
είδομεν, την γλυκύφθογον και συμπαθεστάτην
κ. Λαζαρίδου, υποκριθείσαν την αδελφήν αυτης
Λουίζαν, τον λαμπρόν και εξέχοντα εν ηθοποιίς
κ. Πετρίδην, ως πικτέρη αυτών και τον κ. "Ιω.
Βονασέρην ως... καλόν λογιστήν των προς
την σύζυγόν του εφόνων.

"Οντες εκ των θερμότερων θιασωτών του
"Ελλ. Θεάτρου, εύχόμεθα πλήρη ηθικήν τε και
ύλικήν επιτυχίαν εις τους φιλοτίμως εργαζομέ-
νους θιάσους. Ημεις καθ' εβδομάδα θ' αφιαι-
ρώμεν δύο η και πλείονας στήλας (προς το
παρόν) του περιοδικού μας, προς υποστήριξιν
των εύγενών μόχθων των, κρίνοντες αμερολή-
πτως λίαν τα κατ' αυτούς, και κρατούντες ενη-

μέρους τους· ανγκνώστας μας επί της θεατρικής
κινήσεως.

Καθράκις

Τελευταια ώρα. Σήμερον άρχεται των
παραστάσεων του ο μονιμώτατος των "Ελληνι-
κών θιάσων «Μένανδρος» εν τω παρ' την πλα-
τείαν της **"Ομοιοίας**, ομονύμω θεάτρω δια
της Φρου-φρου, των Μεϊλάκ και "Αλεβυ,
κατά μεταφρασιν του κ. Δ. Λάμπρου και με
πρωταγωνίστριαν την δεσποινίδα **Αίκατ-**
Βερόνη. Αύριον, έως πικρατηθη ο Ταρ-
τούφος, ον υποκρίνεται αμίμητα ο κ. Σπ. Τα-
βουλάρης και την Κυριακήν ο "Αμλετ, ος το
πρώτοπον παίζει μετ' εξαιρετικής επιτυχίας ο
κ. Διον. Ταβουλάρης.

Εις το προσεχές φύλλον θα γράψωμεν τας
κρίσεις μας εν εκτάσει.

ΟΛΙΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

"Ο "Ερωσ ούσιαστικόν αλλα χωρις ουσίαν,
"Εάν δεν συνοδεύεται κι' από περιουσίαν.

"Α γά π η γένους θ η λ υ κ ο υ, τα θ η λ υ κ α τ η ν
|κάνουν.
Και ες το σχολειον της οδου Σταδίου την μαθηάνουν.

Κ α λ ό γ η ρ ο ι π λ η θ υ ν τ ι κ ο υ τουπίκην αριθ-
|μου,
Παράγοντες προς αύξησιν λαμπράν του π λ η θ υ -
|σμοϋ.

Π ρ ο δίδω ρήμα σύνηθες και πάσης συζυγίας,
= (ισον) περνώ με φίλους μου τας ώρας της άργιας.

Το "Υποργεϊον πτώσεως ει' αιτιατικη ε,
"Ηε ευρισκε τα αιτια παρα τοις... νηστικοις.
(Ιούνιος 1891)

+ Ν. Ε ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

Ο ΣΥΡΜΟΣ

Είστηλθομεν εις το θέρος.
Τα θερινά θεάτρα ηρχισαν, αλλ' ο συρμός
νέον πρόσκομμα εγειρει εις τους θεμιώνας.
Ουχι πλέον τα καπέλλα των κυριών και δε-
σποινίδων, διότι δεν είναι ηδη τόσον ύψηλά,
αλλά... οι όμοι, των οποιών το υπερμετρον
πλάτος είναι λίαν ενοχλητικόν και οι ένθεν
και ένθεν καθήμενοι, ενοχλούνται μεγάλως εκ
των διαστάσεων τούτων.

Ευτυχώς, σ'ας είδομαι, ότι το υπερβολικόν τούτων πλάτος τείνει να μετριασθῆ ἐπαισθητικῶς καὶ τὰ φθινοπωρινὰ φορέματά μας θὰ ἴναι ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην, ὡς καὶ ὑπὸ πολλὰς ἄλλας, πολὺ μετριώτερα. Ταῦτα διὰ τὸ μέλλον.

Ἦδη δὲ δοκιμάζουσι τινες νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς φούστας (jupe) ἐπιθέματα (diaperies). Διὰ νὰ ἀλλάξωσι δηλαδὴ τὸν συρμόν στρέφουσι τὸν τροχόν καὶ μοιραίως ἐπανέρχεται ὅ,τι παρήλθε, παρουσιάζουσι δὲ τοῦτο, ὡς νέον.

Φισοῦ (fishus), πολλὰ φισοῦ μάλιστα. Δαντέλλας ἀπ' ἐδῶ, δαντέλλας ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ δαντέλλα πλέον εἶναι ἀποραϊτῆτος.

Υπάρχουσι καὶ τινὰ φορέματα μετὰ ἐπωμίδας ταύτας οὐχὶ ἐκ δαντέλλας, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἰδίου ὑφάσματος. Καθὼς καὶ ἐνίοτε ἀντὶ βολάν (volan) θέτουσιν ἐπὶ τῆς φούστας τρεῖς σειρὰς βελουδάκι, ἢ δαντέλλα, ἐνίοτε καὶ ἀνίσου πλάτους, ἀφίνουσι δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν φύλλον 1) 2) μέτρου διάστημα κενόν, καὶ ἐπιθέτουσιν εἰς τὰ ἄκρα ἐκάστης σειρᾶς ἓνα φρόγκον καὶ οὕτω στολίζεται τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ φορέματος μετὰ τρεῖς φρόγκους ἐκατέρωθεν.

Διὰ τὰ κοράσια ἐπιτείνεται ὁσμέραι ὁ συρμός τῶν μακρῶν φορεμάτων ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, βλουζῶν (blouses), διότι πράγματι εἶναι μᾶλλον βλουζαί, ἢ φορέματα (robes).

Τοῦτο εἶναι ἐνίοτε νόστιμον, ἀλλ' ἐν γένει εἰπεῖν, εἶναι ὀλίγον ἰδιότροπον καὶ ὡς ἐκ τούτου μάλιστα, δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλον νὰ τὰ φέρωσι τὰ κοράσια, ὅταν μεγαλώσωσιν ὀλίγον.

Ὅμιλῶ οὕτω περὶ τῶν φορεμάτων, ἅτινα φθάνουσιν εἰς τοὺς πόδας· διότι δι' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι τόσο μακρὰ τὸ πρᾶγμα διαφέρει, εἶναι ὑποφερτὰ καὶ ἐνίοτε ἔχουσι καὶ χάριν τινὰ τὰ παιδάκια μετὰ τοὺς γυμνοὺς τραχήλους καὶ βραχίονας.

Κα Π...

ΠΑΡΝΤΟΝ... ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ... ΜΕ ΣΥΜΠΑΘΕΙΟ

Ἦσως, ὠραία μου ἀναγνώστρια, (ἀπευθύνομαι πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ θηλυκοῦ γένους, διότι ἔχουν εὐαισθητοτέραν καρδίαν καὶ ἐλπίζω παρ' αὐτῶν συμπάθειαν τινὰ καὶ ἐκ τῆς συμπαθείας των αὐτῆς μικρὰν ἀνακούρισιν) Ἦσως, λέγω, ἀρχομένη τῆς ἀναγνώσεως, νομίσης ὅτι πρόκειται πάλιν περὶ ἐρωτικοῦ τινος ἐπιποδαίου, βάσιν ἔχοντος κατὰ τὸ σύνθεσις τὴν γυναικίαν πύστιν, ἢ περὶ χωνεύσεως ἐρωτικῆς τινος χυλό-

πιπτας;... ὄχι· δυστυχῶς ἢ ευτυχῶς, ὅπως θέλεις, πρόκειται μόνον περὶ χωνεύσεως ἀρκετοῦ ζύλου, παρ' ἄλλου χωνευτηρίου ὄργανου ἢ τοῦ στομάχου.

Λέγουσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ ῥωμαῖοὶ δὲν εἴμεθα εὐγενεῖς· τύφλα νάχη ὁ ἀφρός τῆς εὐγενείας ὄλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἐδῶ ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης κοινωνίας μέχρι τῆς κατωτάτης, ὑπάρχει εὐγένεια, ἐξωτερικευμένη δι' ἰδίον τρόπον μὲν.

Ἐνῶ π. χ. ἴστασαι θαυμάζων το ὠραῖον τῆς Ἀκαδημίας κτίριον καὶ ἀφαιρεῖσαι μακαρίζων τοὺς ἐν αὐτῷ σοφοὺς, διέρχεται τις ἐν βίᾳ, κομψότατα ἐνδεδυμένος καὶ δοκιμάζων ὄλιν τὴν μυϊκὴν τοῦ ποδός του δύναμιν, πατᾶ ἐπὶ τοῦ ποδός σας εἰς τὸ πλέον ἐξέχον μέρος, δηλ. ἐπὶ τοῦ καλοῦ σας· καὶ ἐνῶ σῖς ἐκρήγνυτε ἐν: ᾄ! καὶ μικροῦ δεῖν ἐκ τῆς ἐδύνης πίπτετε, αὐτὸς στρέφεται ὀλίγον τεταραγμένος καὶ σᾶς λέγει: — Παρτόν, μοσιού!

Φυσικὰ ἢ εὐγένειά του σᾶς ἀναγκάζει νὰ λησμονήσητε ἢ νὰ φανῆτε ὅτι λησμονεῖτε τὸν πόνον καὶ νὰ τῷ ἀποκριθῆτε:

— Τιποτε, κ' ἰριε.

Ἰστασθε ἐν τῇ πλατείᾳ, εἴτε τῆς Ὀμοιοῖας, εἴτε τοῦ Συντάγματος καὶ θαυμάζετε τὸ ὕψος τῶν τεσσάρων τῆς μιᾶς καὶ τῶν δύο τῆς ἄλλης στύλων· καὶ ἐνῶ ἐν ἀπορίᾳ ἐρωτᾶτε τὸν ἑαυτὸν σας εἰς τί χρησιμεύουν οὗτοι, νέος λιμοκακτόρος θέλων νὰ προσθήσῃ τὴν προπορευομένην ἐρωμένην του, σᾶς ὀθεῖ τόσο ἰσχυρῶς, ὥστε χάσας τὴν ἰσοροπίαν σας εὐρίσκεσθε αὐτοστιγμὴν φερδὺς πλατῦς, ἐξηπλωμένος ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει καὶ ἐνῶ ἐγείρεσθε πλήρης ὀργῆς ὅπως τιμωρήσητε τὸν μαινόμενον αὐτόν, οὗτος μόλις στρέφεται, καὶ με ἐν:

— Συγγνώμην, κύριε,

Σᾶς καθιστᾶ ἡπιώτερον ἀρνίου, ἐνῶ τυτόχρο- νως σᾶς ἀναγκάζει νὰ προστρέξητε εἰς τὸ πλησιέστερον κafenεῖον ὅπως ζητήσητε ἓνα καφέ καὶ... μίαν ψήκτραν.

Βαδίζετε παραπλευρῶς ἐνθέρμου πατριώτου, προσπαθοῦντος μετ' ἐξάφνης νὰ πείσῃ τὸν συμπεριπατητὴν του ὅτι τὸ τοκομερίδον εὐρέθη, ὅτι ὁ τόπος ἐσώθη, ὅτι... καὶ ἐγὼ δὲν εἰζεύρω τί ὅτι ἀκόμη· ὅτε ἐν τῇ ἐξάψει του οὗτος στρέφεται καὶ ἡ σεβασμίων διαστάσεων μαγκούρα του, εὐρισκομένη ὀριζοντίως ὑπὸ τὴν μασχάλην του, ἐρχεται εἰς ἐπαρὴν ἰσχυρῶς, μετὰ τοῦ δεξιοῦ, ἢ ἂν προτιμᾶτε τοῦ ἀριστεροῦ, ὀρθα- μού σας, τὸν ὅποιον πολὺ πιθανὸν νὰ ἐξώρυξεν ἤδη· οὗτος δὲ, μόλις ἐνοήσας τοῦτο, στρέφεται πρὸς ἡμᾶς καὶ:

— Με συμπάθειο, κύριε! Σᾶς λέγει.

Σῖς, δυσανασχέτετε ὀλίγον, ἀλλά... κα...

ταπραύνεσθε εὐχαριστούμενος ἐκ τοῦ τρόπου του καὶ... τρέχετε εἰς τὸ φαρμακεῖον ὅπως ὑποδείξητε τὸν ὀφθαλμὸν σας ὡς τὸ πρῶτον θύμα τοῦ πατριωτισμοῦ ἄλλου, καὶ ὑποβληθῆτε εἰς τὴν δέουσαν θεραπείαν.

Τέλος μετὰ μακρὰν κόπωσην, κάθησθε εἰς τι παρὰ τὰ χαυτεῖα κafenεῖον, ροπατε ἠδέως τὸν καφέ σας καὶ σκέπτεσθε ὅποιον τάχα νὰ ἴηαι τὸ αἷτιον τῶν σεισμῶν οἵτινες τόσας καταστροφὰς ἐπέφερον, ὅτε φράπ... ἰσχυρᾶς δυνάμειος γιγκᾶς ἐπιφέρει τοιοῦτον σεισμόν εἰς τὸν δυσ- τυχηῖ ἑαυτὸν σας, ὥστε περιχέεσθε διὰ τοῦ καφέ τὸν ὅποιον μίλις ἐφέρατε εἰς τὰ χεῖλη σας, θοαῖσθε ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς οὕτως ὥστε ἐντὸς δευτερολέπτου εὐρίσκεσθε ἱππεύων τὴν πρὸ ὑμῶν τράπεζαν καὶ ἱππευόμενος ὑπὸ τοῦ καθίσματος ἐρ' οὐ πρὸ στιγμῆς ἐκλήθητε. Ἐγείρεσθε ἐν ἀγανακτήσει, ἐνῶ περὶ ὑμῶν ξεκαρδίζονται ἕς τὰ γέλοια, ὑψοῖτε ἀπειλητικῶς τὴν βίβδον σας, ὅτε ἓνα κουτσαδάκι τῆς ἐποχῆς μας με ἐν:

— Μπαρτόν, ρέ, σὲ 'πῆρα γιὰ τὸν Νόντν!

Σᾶς ἀναστέλλει πᾶσαν ἰδέαν ἐκδικήσεως καὶ ἀρκεῖσθε, ἀντεκδικούμενος, νὰ τῷ εἴπητε:

— Μὰ νὰ προτέγης ἄλλοτε, φίλε μου.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ γκαρσὸν ζητεῖς τὸ σφουγγάρι με νερὸ καθαρὸν πρὸς πλύσιν τῶν ὑπὸ τοῦ καφέ ρυπανθέντων ἐνδυμάτων σας.

Ἐπίνω κάτω πρὸμοιον μετὰ τὸ τελευταῖον παράδειγμα τῆς ῥωμαϊκῆς εὐγενείας συνέδη καὶ εἰς ἐμέ.

Ἦτο ἡ δεκάτη ὥρα τῆς νυκτός, νύξ ἀσέληνος καὶ ψυχρᾶ, ὁ βορρᾶς ἐμυκάτο καὶ οὐδεὶς περιπατητῆς... σταθῆτε γιὰ τὸ 'πῆρα ἴλιγο τραγικομυθιστορηματικά.

Ἀφοῦ ἔρχα καλὰ καὶ ἐπὶ καλλίτερον εἰς φιλικὴν μου παρὰ τὴν Νεάπολιν οἰκογενεῖαν, ἀπῆλθον ἐκεῖθεν περὶ τὴν 10ην τῆς νυκτός καὶ ἐβιάζον ἡσύχως πρὸς τὴν οἰκίαν μου, ψάλλον εἰς δωδεκακυλλάβους τὸ κενὸν τοῦ βλακντίου μου καὶ εὐχαριστούμενος λίαν διὰ τὸ πλήρες τοῦ... στομάχου μου. Φαίνεται ὅμως ὅτι παρὰ τὰ καὶ δὲν θὰ ἐγίνετο ἡ κανονικὴ χωνεύσις, διὰ μόνου τοῦ περιπάτου δι' ὃ προσεφέρθησαν μερικεὶ λίαν εὐγενῶς καὶ φιλοτίμως, νὰ με κάμουν νὰ χωνεύτω διὰ τῆς... ὁμοιοπαθητικῆς. Ἀφοῦ ἔρχα λαμπρὰ φαγητὰ καὶ παρεθάρνα τὸν στόμαχόν μου, ἔκρινον καλὸν οἶ καλοὶ αὐτοὶ ἱκτροί, διὰ νὰ χωνεύτω ὅ,τι ἔρχα νὰ μοῦ δώσουν νὰ φάγω ἀρκετὸν... ζύλο.

Ἐβλάδιζον λοιπὸν ἡσύχως ὑποτονθρίζων τὸ:

"ὦ! τί νυχτιχὴ! τί σκοτεινίχ!

καὶ γὼ γυρίζω χωρὶς λιχνὰ

"Ὅτε ἐφθισα εἰς τὴν ὁδὸν... νὰ σᾶς 'πῶ, δὲν ξεύρω πῶς λέγεται ἡ ὁδὸς αὐτή, διότι ὁ κ. δήμαρχος δὲν εἶχεν εὑρεῖ ἀκόμη τὸ κατάλληλον δι' αὐτὴν ὄνομα, ἐγὼ ὅμως τὴν ὀνόμαζον Παρδαίσιον. Ὅνομα, διὰ τὸ παρελθὸν μεν σημαῖνον τόπον ἐν ᾧ ἔμενον ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδίας μου, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας δ' ἐκείνης καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἐπίσης πρόσφορον, διότι ἐκεῖ ἐγὼ ἔδοκίμασα τὸ ζύλον... ἂν ὄχι τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ τοῦ λάθους μερικῶν λίαν γενναίων καὶ ἐντίμων κατοίκων τῆς Παρδαίσιου ὁδοῦ.

Διηρχόμεν, λέγω, τὴν παρδαίσιον ὁδὸν, ὅλως ἀμέριστος ὅτε:

— Βρὲ ἄτιμε, νά...

Καὶ ῥάβδος δζώδης καὶ ἀρκούντω; ὀγκώδης, ἥτις βεβαίως θὰ ἦτο παραφυὰς τοῦ ζύλου τῆς γνώσεως τοῦ κακοῦ μόνον καὶ ὄχι τοῦ καλοῦ, καταφέρεται ἐκ τῶν ἐπισθεν ἐπὶ τῆς ταχυπέδου κεφαλῆς μου πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ σεβαστὸν ἔργον τῆς ἡ πρώτης, δευτέρου ὑπὸ ἄλλης χειρὸς καταφέρεται ἂν φιλοτιμηθεῖται ἐμμηθήσαν καὶ δύο ἄλλαι, μὴ ὑστεροῦσαι ὡς πρὸ τὰς δικτάσεις τῶν συναδέλφων των.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἔκαμα. Φαντάζομαι ὅμως ἑμαυτὸν, δικὴν ἀμωνίου μέτω τεσσάρων ροπαλοφόρων ἐκτελούτων χρέη σιδηρουργῶν μετὰ τὰς σφύρας ἀνὰ χεῖρας.

Ἄγνοῶ πῶς καὶ πότε ἐσύρθη ἐν τῶν τεσσάρων αὐτῶν γενναίων εἰς οἰκίαν ἀπέχουσαν τοῦ τόπου τῆς ἐπιθίσεως περὶ τὰ χίλια καὶ πλέον μέτρα. Ἀυτομάτως ἠνοίγησαν αἱ θύραι τῆς, διήλθομεν προκύλιον καὶ ἐφθάσαμεν... ἄγνοῶ τοῦ καὶ τί, διότι ἡ κεφαλὴ μου δὲν ἦτο διόλου καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν τῆς καὶ μοῦ ἀρνεῖται πᾶσαν συνδρομὴν πρὸς λεπτομερῆ ἀνάμνησιν τῶν συμβάντων. Τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἐνθυμοῦμαι εἶναι ὅτι εὐρέθη, κορτούμενος σριγκτότατα ὑπὸ τῶν ἄνω τεσσάρων ἀνδρῶν πρὸ νέας, ὠραίας καὶ θελατικῆς κήρης, μετ' ἀπορίας παρτηρούσης με...

— Νά τον τὸν ἄτιμο, τὸν φέρωμε, λέγει εἰς τῶν δημίων μου.

— Ὅχι, νομίζεις θὰ μᾶς ἔξερυγε.

— Ἐγὼ...

— Αὐτὸς δὲν εἶναι; λέγει ὁ πρῶτος ἀπεινόμενος πρὸς τὴν κόρην.

— Ὅχι, καλὲ μπκμπκ, δὲν τὸν γνωρίζω τὸν κύριον.

Καὶ ἠκούθησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως:

— Ἐ;

— Τί;

— Πῶς;

— Ναι, δὲν τὴν γνωρίζω, ἐπαναλαμβάνει
ἢ κόρη.

— ὦστε, ἐκάν' με λάθος ;

— Ὡς φαίνεται.

— ὦ! τότε μᾶς συγχωρεῖς, κύριε, μοῦ
λέγει ὁ πρῶτος ἐκάμαμε λάθος, σὲ πῆραμε γιὰ
ἐναν ἄτιμο πού δὲν ἀφίνει σὲ ἡσυχία τὸ κορίτσι.

Καὶ ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος ἠκούσθησαν ταύ-
τοχρόνως :

— Παρτόν !

— Συγγνώμην !!

— Μᾶς συγχωρεῖτε !!!

— Μὲ συμπαθεῖο !!!!

— Τίποτε !!!... λέγω περισυνάζων τὰ κα-
ταξεσχισμένα ἐνδύματά μου καὶ τακτοποιῶν
τὸν ἀλλάξαντα σχῆμα πῖλον μου.

— Μαρία, φέξε τοῦ κυρίου νὰ βγῆ ἔξω.

— Παρακαλῶ μὴ πειράζεσθε, βλέπω καὶ
ὅμως δὲν ἠδύναμην νὰ σταθῶ εἰς τοὺς πόδες
μοῦ ἡσθάνομην τὴν κοιλίαν μου ἀρκετὰ καλὰ
χωνεύσασαν, ἀλλὰ δὲ τινα μέλη μου ἀποκτῆ-
σαντα ἐξοχᾶς, χρώματος μελιτζάνας.

— Νὰ μᾶς συγχωρῆς, πού λές, ἐκάμαμε
λάθος... καλὴ νύκτα.

— Ἄ! τίποτε!!! τίποτε!!! Καληνύ-
κτα!!!!

Καὶ ἔφθασα, ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ πῶς, εἰς τὴν
οἰκίαν μου.

Δ"Αλ.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ποία διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ράπτου καὶ
κλέπτου ;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ἐν τῷ 12ῳ φύλλῳ ἐρώτησιν :

Μὲ δέκα λάμδα (Λ) κατὰ σειρὰν δυνάμεθα,
τῇ βοήθειᾳ τριῶν μικρῶν γραμμῶν νὰ σχημα-
τίσωμεν τὴν λέξιν

ΛΑΛΛΑΛΛΑΛΛ=μᾶλαμιμα,

ἐν εἶδρον οἱ κ.κ. Τάσος Σταματιάδης (Ἀθήναι)
καὶ Τ. Ε. (Κέρκυρα).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι δραχμ. 6

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ.χρ. 10

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου

Λεπτὰ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩ. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὁδὸς Δεληγεώργη

Ἄριθ. 36.

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Ἄγγελια: οικονομικὰ κατα-
χωρίζονται πρὸς 5 λεπτὰ
δι' ἐκάστην λέξιν.

Ἄγγελια: πολυτελεῖς,
κλπ' ἀποκοπήν.

Δελτάρια.... ἀνευ πληρωμῆς

Σ. Γ. Ὁ Μακιαβέλης ἦτο διάσημος δημοσιολόγος
καὶ ἱστορικός ἐκ Φλωρεντίας γεννηθείς τῷ 1469 καὶ
ἀποθανὼν τῷ 1530. Συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα,
ὧν σπουδαιότερον τὸ ἐπιγραφόμενον: Ὁ Ἡγεμὼν.
Ἐν αὐτῷ διδάσκει εἰς τοὺς τυράντους ὅλα τὰ πρὸς
ἐπιτυχίαν μέσα, καὶ ἐκεῖνα ἀκόμη ἄτινα ἀντίκεινται
ἀντικρως καὶ εἰς τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὴν φιλάνθρωπιαν.
Πολλοὶ φρονεῖσιν ὅτι ἐξ αὐτοῦ, ὁ Ἰγνατίος Λογιό-
λας, ὠρμήθη πρὸς Ἰδρυσιν τοῦ τάγματος τῶν Ἰη-
σοῦιτῶν, τῶν ὡς ἐμβλημα ἔχόντων τὸ πασίγνωστον
ῥητόν: ὁ σκοπὸς ἐστὶ ἀγνίζει τὰ μέσα. Ὁ
Ἡγεμὼν θεωρεῖται ὡς ὁ κώδιξ τοῦ δεσποτισμοῦ,
καίτοι ὁ συγγραφεὺς διδάσκει ἀμερολήπτως οὐ μόνον
τοὺς ἡγεμόνα, πῶς νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν τυραννίαν
των, ἀλλὰ καὶ τοὺς λαοὺς, τὰ μέσα ὅπως ἀπαλα-
γῶσιν αὐτῆς. Ἡ λέξις μακριαβελισμὸς δηλοῖ
πανουργίαν καὶ πονηρίαν — Β. Ν. Γ. Μαλορωσ-
σίσκαγια. Ἐνεγράφησαν φύλλα ἀποστελλονται
ἀπ' ἀρχῆς, ἀλλ' ἡ συνδρομὴ των ἀρκεταὶ ἀπὸ 1
Μαΐου. — Δεσπ. Μ. Κ., Κ. Κ., Α. Στ., Εὐτ. Θ.
Πάτρας. Συνδρ. ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν, ὡς καὶ
τὴν Δα' Ἀν. Ἰ. διὰ τοῦ κόπου οὗς χάριν τῆς «Οἰ-
κογενείας» καταβάλλει. — Ν. Ν. Λάρισσαν. Τὸ γνωρί-
ζομεν, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν σὲν μπιλιρσιμ
μπιλικῆ, μπένμπιλιριμ μπιλικῆ.
Ἔτσι, νομίζω, λέγει, μία Τουρκικὴ παροιμία, ἣ ἐστὶ
μεθερμηνευομένη: ἐσὺ ξέρεις ἓνα δυὸ, κ' ἐγὼ ξέρω
χίλια δυὸ!

Νέος τελειόφοιτος τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς,
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐντριβῆς πρὸ ἐτῶν εἰς παρα-
δόσεις μαθηματικῶν, ἡμέτερος δὲ φίλος, ζητεῖ
τοιαύτας. Ἡ «Οἰκογένεια» συνιστᾶ αὐτὸν
θερμῶς εἰς πᾶσαν Οἰκογένειαν.

Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΝΕΣΤΩΡ ΚΑΜΑΡΑΣ

Πλατεία Ἁγίας Εἰρήνης ἀριθ. 24

Κατασκευάζει κομψοτάτας ἐπι-
γραφὰς καταστημάτων ἐπὶ κρυστάλ-
λου. — Πλαίσια δι' εἰκόνας. — Κατ'
διάφορα ἐν γένει κομψοτεχνήματα.

Ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ἔχουσι πα-
ράπονα κατὰ τῆς διεκπεραιώσεως, παρακαλοῦν-
ται νὰ διαβιβάζωσι ταῦτα ἀμέσως πρὸς τὴν
διεύθυνσιν τῆς Οἰκογενείας.